

**Prof. dr hab. Stefan Józef Borowiecki - Dziekan Wydziału
Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego
w roku akademickim 1929/1930**

Lekarz psychiatra i neurolog. Urodził się 20 VIII 1881 r. w Warszawie jako syn Alfreda, urzędnika celnego i skarbnika Ziemskiego Towarzystwa Kredytowego, oraz Zofii z domu Gepner. W latach 1900-1905 studiował medycynę w Warszawie, ale z powodu zamknięcia uniwersytetu zdał egzaminy państwowe i otrzymał dyplom lekarski dopiero w 1906 r. w Kazaniu. W 1917 r. został prywatnym docentem, w 1921 r. profesorem nadzwyczajnym, a dwa lata później profesorem zwyczajnym w zakresie neurologii i psychiatrii.

Po studiach podjął pracę na oddziale chorób wewnętrznych Szpitala Dzieciątka Jezus w Warszawie. Wiosną 1905 r. został asystentem w Szpitalu dla Umysłowo Chorych w Kochanówce pod Łodzią i pracował tam przez dwa lata. Po krótkim stażu w ambulatorium neurologii i psychiatrii prof. Jana Piltza w Krakowie, wyjechał na rok do Rheinau w kantonie zurychskim w Szwajcarii, gdzie pracował jako asystent w zakładzie psychiatrycznym. W latach 1908-1910 pracował w kierowanym przez Konstantina Monakowa laboratorium anatomicznym Uniwersytetu w Zurychu, jednocześnie pozostając przez pewien czas asystentem uniwersyteckiej polikliniki neurologicznej w tym mieście. W ostatnich miesiącach 1910 r. odbywał praktykę w Paryżu na oddziałach szpitalnych neurologów: Józefa Babińskiego, Fulgence Raymonda i Josepha Jules'a Déjérine'a.

W 1910 r. został mianowany przez Radę Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jagiellońskiego asystentem Kliniki Chorób Nerwowych i Umysłowych. W 1913 r. otrzymał półroczny urlop, dzięki któremu uzupełnił wykształcenie specjalistyczne w Berlinie. Od 1915 r. pozostawał pierwszym asystentem tej kliniki, a od 1917 r. docentem prywatnym w zakresie neurologii i psychiatrii. Mianowany w 1919 r. przez Wydział Krajowy Królestwa Galicji i Lodomerii z Wielkim Księstwem Krakowskim prymariuszem oddziału chorób nerwowych i umysłowych Krajowego Szpitala św. Łazarza w Krakowie, pracował tam do 1 grudnia 1921 r., kiedy jako profesor nadzwyczajny objął Katedrę Neurologii i Psychiatrii Uniwersytetu Poznańskiego. Stał się jej faktycznym organizatorem, adaptując na potrzeby kliniki tzw. koszary północne przy ul. Północnej, a następnie uzupełniając siedzibę o pracownię biochemiczną i histopatologiczną, dział terapeutyczny oraz bibliotekę. W roku akademickim 1929/1930 jako dziekan Wydziału Lekarskiego UP rozpoczął adaptację budynku wykorzystywanego podczas Powszechnej Wystawy Krajowej jako Pałac Sztuki, finalizując przebudowę pomieszczeń przeznaczonych na Zakład Medycyny Sądowej i uruchamiając tam poliklinikę stomatologiczną.

Dodatkowo pracował jako kierownik oddziału psychiatrycznego Szpitala Miejskiego w Poznaniu i specjalista chorób nerwowych i umysłowych w Dyrekcji Kolejowej Poznańskiej.

Opublikował 37 prac naukowych. Był prezesem Wydziału Lekarskiego i członkiem Komisji Lekarskiej Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu, prezesem Polskiego Towarzystwa Neurologicznego, członkiem poznańskiego oddziału Towarzystwa Psychiatrycznego, wiceprezesem Sądu Izby Lekarskiej Poznańsko-Pomorskiej, majorem-lekarzem WP. Został odznaczony jugosłowiańskim orderem św. Sawy i orderem Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości.

Zmarł 8 września 1937 r., a 11 września został pochowany na cmentarzu parafii św. Wojciecha w Poznaniu. W dniu 3 stycznia 1938 r. w gmachu kliniki chorób nerwowych i umysłowych Uniwersytetu Poznańskiego przy ul. Północnej 10 odsłonięto tablicę pamiątkową poświęconą S. Borowieckiemu. Uległa zniszczeniu wraz z budynkiem podczas II wojny światowej.